

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)

20. april 2021 *

»Annulations- og erstatningssøgsmål – syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) – MARE, Senior og ECRN- projekterne – Kommissionens afgørelse om inddrivelse af uretmæssigt udbetalte beløb – sagsøgeren ophørt med at besvare Rettens henvendelser – ikke længere anledning til at træffe afgørelse«

I sag T-539/13 RENV,

Inclusion Alliance for Europe GEIE, Bukarest (Rumænien),

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved F. Moro, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående dels et søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2013) 4693 final af 17. juli 2013 om inddrivelse af et samlet beløb på 212 411,89 EUR med tillæg af renter, hvilket selskabet havde fået udbetalt i forbindelse med MARE, Senior og ECRN-projekterne, dels et søgsmål anlagt i henhold til artikel 268 TEUF med påstand om erstatning for det økonomiske og ikke-økonomiske tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af denne afgørelse,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni, og dommerne L. Madise og P. Nihoul (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Sagsøgeren, Inclusion Alliance for Europe GEIE, er et selskab med hjemsted i Rumænien, som driver virksomhed inden for sundhedssektoren og sektoren for social inklusion.

* Processprog: italiensk.

- 2 Den 19. december 2007 og den 2. september 2008 indgik Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1982/2006/EF af 18. december 2006 om Det Europæiske Fællesskabs syvende rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration (2007-2013) (EUT 2006, L 412, s. 1) henholdsvis en tilskudsftale med overskriften »Senior – Social Ethical and Privacy Needs in ICT for Older People: a dialogue roadmap« (herefter »Senior-kontrakten«) og en tilskudsftale med overskriften »Market Requirements, Barriers and Cost-Benefits Aspects of Assistive Technologies« (herefter »MARE-kontrakten«) med sagsøgeren.
- 3 Den 6. oktober 2008 indgik Kommissionen inden for rammerne af et af de tre særprogrammer under rammeprogrammet for konkurrenceevne og innovation (CIP), som blev vedtaget ved Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1639/2006/EF af 24. oktober 2006 om et rammeprogram for konkurrenceevne og innovation (2007-2013) (EUT 2006, L 310, s. 15), endvidere en tredje tilskudsftale med sagsøgeren med overskriften »European Civil Registry Network« (herefter »ECRN-kontrakten«).
- 4 Efter flere revisioner, hvoraf det fremgik, at den finansielle forvaltning af de omhandlede projekter ikke var blevet gennemført under overholdelse af de betingelser, der var fastsat i MARE, Senior og ECRB-kontrakterne, samt af de generelle betingelser i de hertil svarende rammeprogrammer, vedtog Kommissionen den 17. juli 2013 afgørelse C(2013) 4693 final om inddrivelse af et samlet beløb på 212 411,89 EUR med tillæg af renter hos Inclusion Alliance for Europe GEIE (herefter »den anfægtede afgørelse«).
- 5 I henhold til artikel 299 TEUF udgør den anfægtede afgørelse en afgørelse, der kan tvangsfuldbyrdes med henblik på inddrivelse af en del af de økonomiske bidrag, som sagsøgeren havde modtaget inden for rammerne af MARE-, Senior- og ECRN-kontrakterne, tillige med morarenter af disse beløb.
- 6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. oktober 2013 anlagde sagsøgeren sag med påstand om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, annulation af »alle andre undersøgelsesprocedurer, der gennemføres af Kommissionen eller på dennes anmodning af andre organisationer«, annulation af den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 263 TEUF samt om, at Kommissionen i medfør af artikel 268 TEUF tilpligtes at betale erstatning med tillæg af renter for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af den omtvistede afgørelse.
- 7 Ved kendelse af 21. april 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (T-539/13, ikke trykt i Sml., herefter »den første kendelse«, EU:T:2016:235), frifandt Retten Kommissionen, idet den dels fandt, at sagen skulle afvises og i øvrigt var åbenbart ugrundet. For så vidt angår påstanden om annulation af den anfægtede afgørelse fandt Retten, at det var åbenbart, at flere af anbringenderne ikke kunne antages til realitetsbehandling med henvisning til, at de ikke angik en vurdering af lovligheden af den anfægtede retsakt i forhold til en EU-retlig regel, men at de støttedes på en fortolkning og tilsidesættelse af kontraktmæssige bestemmelser, hvilke indsigelser henhører under artikel 272 TEUF og ikke artikel 263 TEUF.
- 8 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. juli 2016 iværksatte sagsøgeren appel til prøvelse af den første kendelse.
- 9 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag indgav sagsøgeren en begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 278 TEUF med henblik på udsættelse af gennemførelsen af den første kendelse samt af den anfægtede afgørelse.
- 10 Ved kendelse af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668), forkastede Domstolen begæringen om foreløbige forholdsregler.

- 11 Ved dom af 16. juli 2020, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P, herefter »appeldommen«, EU:C:2020:575), ophævede Domstolen den første kendelse med den begrundelse, at Retten havde begået en retlig fejl ved at fastslå, at Unionens retsinstanser i forbindelse med et søgsmål, der er anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF, udelukkende skal vurdere lovligheden af den omhandlede retsakt i forhold til EU-retten, og at en manglende opfyldelse af bestemmelserne i den pågældende kontrakt eller en tilsidesættelse af den ret, der finder anvendelse på denne kontrakt, kun kan påberåbes i forbindelse med et søgsmål anlagt på grundlag af artikel 272 TEUF.
- 12 Da tvisten ikke var moden til påkendelse, hjemviste Domstolen sagen til Retten (appeldommens præmis 117-119) og udsatte afgørelsen om sagsomkostningerne. I overensstemmelse med artikel 88 i Domstolens procesreglement blev appeldommen forkyndt for parterne. For så vidt angik sagsøgeren var forkyndelsen rettet til A. D'Amico, der ikke er advokat for sagsøgeren, men dennes befuldmægtigede.
- 13 Den 31. juli 2020 opfordrede Retten parterne til at indgive skriftlige indlæg vedrørende de konklusioner, der kan drages af appeldommen med henblik på løsning af tvisten i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Rettens procesreglement. Da denne dom var blevet forkyndt for A. D'Amico, var denne opfordring rettet til ham.
- 14 Den 18. august 2020 sendte Rettens Justitskontor en e-mail til sagsøgeren med henblik på dennes anerkendelse af modtagelsen af skrivelsen af 31. juli 2020.
- 15 Denne e-mail forblev ubesvaret.
- 16 Ved skrivelse af 28. september 2020 gentog Retten sin henvendelse og opfordrede sagsøgeren til at indgive indlæg vedrørende de konklusioner, der kan drages af appeldommen med henblik på løsning af tvisten.
- 17 Denne skrivelse forblev ligeledes ubesvaret.
- 18 På denne baggrund rettede Rettens Justitskontor ved e-mail af 16. oktober 2020 henvendelse til avvocato Famiani, der havde været advokat for sagsøgeren i de sager, der gav anledning til den første kendelse og kendelsen af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668), samt forud herfor i den sag, der gav anledning til appeldommen, med forespørgsel om, hvorvidt han fortsat repræsenterede sagsøgeren.
- 19 Denne e-mail forblev ligeledes ubesvaret.
- 20 Da Retten efter disse forskellige henvendelser konkluderede, at sagsøgeren var ophørt med at besvare dens anmodninger, opfordrede den som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til procesreglementets artikel 89 ved skrivelse af 21. december 2020 parterne til at fremsætte deres bemærkninger vedrørende muligheden for, at Retten af egen drift ved begrundet kendelse fastslår, at der ikke længere er anledning til at træffe afgørelse i overensstemmelse med procesreglementets artikel 131, stk. 2.
- 21 Den frist, der var fastsat vedrørende denne anmodning, udløb den 8. januar 2021. For så vidt angik sagsøgeren var henvendelsen dels rettet til dennes befuldmægtigede, A. D'Amico, dels til dennes advokat, avvocato Famiani.
- 22 Pr. den ovenfor i præmis 21 anførte dato havde Retten modtaget svar fra Kommissionen, men havde ikke registreret nogen reaktion fra A. D'Amico eller fra avvocato Famiani.

- 23 Under disse omstændigheder finder procesreglementets artikel 131, stk. 2, anvendelse, hvorefter Retten, hvis sagsøgeren ophører med at svare på dens henvendelser, efter at have hørt parterne, af egen drift ved begrundet kendelse kan fastslå, at der ikke længere er anledning til at træffe afgørelse.
- 24 Det bemærkes, for så vidt som det er fornødent, at Retten den 18. januar 2021 modtog en skrivelse på engelsk, og følgelig på et andet sprog end processproget, fra en advokat, som angav, at han repræsenterede sagsøgeren, og hvorved denne anmodede om mulighed for at indgive indlæg på sagsøgerens vegne inden for den fastsatte frist, idet det anførtes, at sagsøgeren ikke havde fået kendskab til de seneste meddelelser fra Retten på grund af »kommunikationsproblemer« og »følger af pandemien«. Han oplyste endvidere, at han først havde modtaget brevet af 21. december 2020 den 18. januar 2021 og anmodede om en yderligere frist for at få bedre kendskab til sagens akter.
- 25 Denne skrivelse kan ikke ændre den i præmis 23 anførte konstatering.
- 26 Indledningsvis bemærkes, at denne skrivelse ikke blev fremsendt til Retten inden for den ovenfor i præmis 21 fastsatte frist, men ti dage efter dens udløb.
- 27 Det bemærkes dernæst, at sagsøgerens nye advokat blot har henvist til »kommunikationsproblemer« og »følger af pandemien« generelt uden at anføre præcise og konkrete omstændigheder, der kan give grundlag for at antage, at disse omstændigheder havde gjort det fuldstændig umuligt at besvare henvendelser fra Retten, siden appeldommen blev forkyndt.
- 28 På denne baggrund fastslår Retten følgelig ex officio i den foreliggende sag, at der i betragtning af sagsøgerens passivitet og i mangel af en konkret forklaring fra denne, der kan begrunde denne passivitet eller oplysning om omstændigheder, der støtter begrundelsen for denne passivitet, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 131, stk. 2, ikke længere er anledning til at træffe afgørelse i den foreliggende sag (jf. i denne retning kendelse af 22.6.2016, Marcuccio mod Den Europæiske Union, T-409/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:398, præmis 24 og 25).

Sagsomkostninger

- 29 I henhold til procesreglementets artikel 219 træffer Retten i den afgørelse, som den træffer efter ophævelse og hjemvisning, afgørelse om sagsomkostningerne, dels for så vidt angår sagens behandling ved Retten, dels for så vidt angår appellsagens behandling ved Domstolen.
- 30 Ved kendelse af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668), og efterfølgende ved appeldommen, blev afgørelsen om sagsomkostningerne udsat.
- 31 Det tilkommer følgelig Retten i nærværende kendelse at træffe afgørelse om omkostningerne i forbindelse med den foreliggende sag samt om sagsomkostningerne i forbindelse med den første kendelse, kendelsen af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668), og appeldommen.
- 32 Hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part i henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 3, sine egne omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 137 er Retten endvidere, såfremt den finder, at der ikke er anledning til at træffe afgørelse i sagen, frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostninger.
- 33 Indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren var den tabende part i den sag, der gav anledning til kendelsen af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668).

- 34 Dernæst bemærkes, at det fremgår af den første kendelse og af appeldommen, at Domstolen ikke fulgte Kommissionens argumentation for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt en række af de anbringender, der var blevet gjort gældende til støtte for den for Retten nedlagte annullationspåstand, kunne antages til realitetsbehandling.
- 35 Det fremgår derimod ikke af disse afgørelser, at Kommissionen ikke fik medhold for så vidt angår rigtigheden af disse anbringender, anmodningen om udsættelse af gennemførelsen, annullation af »alle andre undersøgelsesprocedurer, der gennemføres af [den] eller på dennes anmodning af andre organisationer«, og påstanden om erstatning.
- 36 Det fremgår endelig af det ovenfor i præmis 13-27 anførte, at afgørelsen om, at der ikke længere er anledning til at træffe afgørelse i den foreliggende sag, er en direkte følge af sagsøgerens adfærd, nemlig dennes undladelse af at svare på Rettens forskellige henvendelser inden for den fastsatte frist.
- 37 På denne baggrund beslutter Retten, at hver part bærer sine egne omkostninger i forbindelse med den foreliggende sag samt med de sager, der gav anledning til den første kendelse, kendelsen af 6. september 2016, Inclusion Alliance for Europe mod Kommissionen (C-378/16 P-R, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:668), og appeldommen.

Af disse grunde bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling):

- 1) Der er ikke længere anledning til at træffe afgørelse i sagen.**
- 2) Europa-Kommissionen og Inclusion Alliance for Europe GEIE bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med sagerne T-539/13, C-378/16 P-R, C-378/16 P og T-539/13 RENV.**

Luxembourg den 20. april 2021.

E. Coulon
Justitssekretær

S. Gervasoni
Afdelingsformand